

Васил Левски – знаменит агитатор, отворил навсякъде път (Есе)

Студена февруарска вечер е. Стоя пред Паметника. Лампите са насочени към него и го наблюдавам през замъглени от дъжда очи. Хиляди мисли спохождат съзнанието ми. Продължавам да гледам лика му, изобразен от стотици, пречупен през призмата на всекиго, но запазил идентичността на сините си очи. Чакам да ми отговори нещо, да запее, но вместо това усещам само един вледеняващ полъх на вятъра, носещ зловещото „Народе“ – като горчиво разочарование. Тръпки ме побиват. Делото на един продажник бе извършено. Няма втори шанс, няма как и времето да върнем. Майка България изгуби своя свиден син – погубен от юдински поддръжник.

Поглеждам надолу към паметната плоча и забелязвам увехналите цветя. Венци, поднесени в почит на траурната дата 18 февруари. Цветенцата, пречупени от студа, се свиват и разкриват името отдолу – Васил Иванов Кунчев-Левски, изписано с главни букви. Връщам погледа си към фигурата, извисяваща се над мен, гледаща всичко оттам, сочеща напред и нагоре. Показваща с ръката си републиката, тъй силно бленувана и изградена върху неговите идеи – чиста и свята. Изповядвал тайно в чужди домове, пред неznайни люде, световни идеи. Всички го слушали в захлас, но със страх, а той говорил разпалено, без задръжки, верен на словото си.

Продължавам да вървя, заварвам останки от фойерверки от отминалия „траурен“ почит за 153 години безсмъртие. Минаха вече два дни, но все още минувачите усещат силната, залепваща се за гърдите миризма на барут, която задушават така, както робството е задушавало и него. Неговите пътища не започват от земята, а от мисълта. Те не се намират в карти и атласи и не водят до конкретна дестинация. Това са пътища на съзнанието и на дръзките идеи – трудни и самотни. По тях вървят малцина, готови да жертват не само живота си, но и душата си. Само те притежават силата да обърнат времето, без да се удавят в неговото отекващо ехо. Такива пътища се явяват в тъмни времена на светли хора, хора, носещи светлина в тунел, изпълнен със скръб, болка и тъга.

Продължавам да обикалям по калдъръмените улици, подминавам училището с неговото име, а мислите ме водят към бесилката, която го издига в историята. Тя не е край, а начало. На нея няма победител или победен, а само един човек, останал верен на себе си и на братята си, заклели се пред Евангелието. Неговият край не е в героична битка, затова смъртта му е символ на самосъзнанието и паметта на един народ.

Заставам пред бащината му къща, където баба Гина за последно видя свидния си син. Поглеждала към вратата хиляди пъти с празни надежди, но с изпълнено от любов сърце. Чува стъпките на въображаем силует и тропота на затварящата се вратата. С ускорен пулс поглежда, изгаряща от желание, но нейното чедо не се завърнало. Как някой да каже на таз майчица, че детето и за обща свобода загина.

На следващият ден отивам до Стария град. Разхождам се бавно, усещам аромата на утрото, на новият ден. Светлината в тунела я виждам толкова ясно, сякаш ще ме изпепели. Словата на Левски отекуват в главата ми, а онзи прочут пламък се запалва у мен – онази незабележима искра, която се превръща в изгаряща жар и неутолимата жажда за свободна Република.

Сядам на една каменна пейка, наблюдавам как слънцето бавно се плъзва по калдъръма и осъзнавам, че пътят, по който някога е вървял Левски, не е просто история. Той е тук, между нас, и показва посоката. Ако сега успявам да видя светлината, това е защото някой някога е вървял по този път, оставил следи, по които ние можем да продължим делото му за чиста и свята България.

Автор: Елена Джакова, 11.в клас